

Marile mărturii ale lui Dumnezeu: Gânduri referitoare la Psalmul 19

În Psalmi ne este prezentat drumul lui Dumnezeu cu poporul Său pământesc în legătură cu Mesia, după luarea acasă a miresei cerești.¹ Chiar dacă Psalmii au o *aplicare* directă la Israel și Mesia al lui, și nu la Hristos și Adunare, totuși ei sunt importanți și pentru noi care acum aparținem Adunării Sale. „Toate câte au fost scrise mai înainte au fost scrise pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care le dau Scripturile, să avem nădejde” (Romani 15.4).

În *prima carte a Psalmilor* (Psalmii 1-41) vedem rămășița credincioasă a poporului aflată încă în Ierusalim în împrejurări grele, care culminează cu judecata. Dumnezeu apare în cartea aceasta preponderent sub Numele „Iehova”, acesta fiind Numele Său în legământul cu Israel.² Prima carte a Psalmilor este oarecum baza pentru cărțile următoare, și astfel vedem în această carte în mod deosebit pe Mesia ca Izvor al tuturor binecuvântărilor pentru poporul Său conform planurilor lui Dumnezeu.

Aceasta devine deosebit de clar în *Psalmii 16-24*, care au fost numiți „Psalmi mesianici”. În Psalmii 16-18 vorbitorul este Mesia, care în toate împrejurările Lui Se încrede în Dumnezeu, în Psalmii 19-21, Mesia este Cel despre care se vorbește.³ În Psalmul 22 vorbește Mesia suferind ca jertfa desăvârșită pentru păcat, despre ceea ce se petrece între sufletul Său și Dumnezeu; bazat pe aceasta vedem în Psalmul 23 încrederea desăvârșită în El, ca Păstorul, și Psalmul 24 ni-L arată ca Împărat al gloriei.

În cadrul acestor „Psalmi mesianici” *Psalmul 19* joacă un rol deosebit: Duhul Sfânt a folosit pe David, omul după inima lui Dumnezeu⁴, să scrie acest Psalm⁵, ca să ne prezinte *marile mărturii ale lui Dumnezeu*:

- în versetele 1-6 mărturia creației,
- în versetele 7-11 mărturia Legii și
- în versetele 12-14 efectul acestor mărturii asupra conștiinței celor credincioși.

Între cele două mărturii este ceva asemenea unui *context istoric*: Dumnezeu S-a revelat oamenilor ca și Creator. Se spune că la început toate națiunile mari aveau relatarea despre creație printr-un singur Dumnezeu, dar care apoi ele au falsificat-o prin mitologia⁶ lor și astfel

¹ În privința aceasta avem mai puțin a face cu derulările istorice exterioare și mai mult cu sentimentele rămășiței temătoare de Dumnezeu a poporului.

² În a doua carte a Psalmilor, în care „rămășița” este văzută în legătură cu căile de guvernare ale lui Dumnezeu, ca fiind alungată din Ierusalim și Iudeea, găsim dimpotrivă în cele mai multe cazuri denumirea „Dumnezeu”.

³ În Psalmul 19 însă numai indirect.

⁴ 1 Samuel 13.14

⁵ Unul din mai mult de 70 Psalmi compuși de el.

⁶ Cu o mulțime de zei care s-au certat între ei la începutul începuturilor.

s-au abătut de la mărturia curată a creației⁷. Însă Dumnezeu dorea să fie prezentă o mărturie despre El. Astfel El și-a ales dintre națiuni poporul Israel și a dat acestui popor mărturia Legii⁸. Însă poporul ca întreg a părăsit mărturia Legii; în Lege avea cel mult „dreptarul cunoștinței și al adevărului”⁹, dar nu a mai lăsat Legea să lucreze asupra lui și astfel a pierdut etalonul dumnezeiesc, față de care trebuia să se orienteze conștiința fiecăruia în parte.

În contrast cu eșecul omului *strălucește gloria lui Hristos*, ca Fiul veșnic al lui Dumnezeu, centrul creației și ca Om adevărat, împlinitorul Legii. Dumnezeu în harul Său „la sfârșitul acestor zile ne-a vorbit în Fiul” (Evrei 1.1), în El, Cel care a păzit cu credincioșie mărturia lui Dumnezeu și prin moartea și învierea Sa a pus baza, pentru ca copiii oamenilor să regăsească drumul înapoi spre Dumnezeu, să înțeleagă marea Lui mărturie, s-o lase să lucreze la sufletele lor și să le poată da corespunzător viața.

Mărturia creației

Versetele 1-6

„La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul” (Geneza 1.1)

Ce cuvânt simplu și totuși așa de sublim tocmai la începutul Sfintei Scripturi! Cel care cercetează sincer nu poate face altceva, decât să confirme această mărturie a lui Dumnezeu. Cel care crede nu are nevoie de o astfel de confirmare prin oameni: „Prin credință pricepem că lumile au fost întocmite prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că cele văzute n-au fost făcute din cele care se arată” (Evrei 11.3).¹⁰

Omul în general nu vrea să fie răspunzător față de un Creator; de aceea el a încercat dintotdeauna să falsifice această mărturie sau chiar s-o respingă, căutând s-o înlocuiască prin imagini construite de el despre nașterea și evoluția acestei lumi.¹¹ Însă mărturia creației rămâne de nezdruncinat în toată mărimea și măreția ei, în ciuda tuturor acestor încercări nebune.

Versetul 1: *Cerurile vestesc gloria lui Dumnezeu și întinderea arată lucrarea mâinilor Sale.*

„*Cerurile vestesc.*” Nu se spune că și *pământul* vestește gloria lui Dumnezeu. De ce pământul este exclus de la aceasta, cu toate că și el a fost creat de Dumnezeu? Când Dumnezeu „a întemeiat pământul”, era bucurie în cer, „când stelele dimineții cântau împreună

⁷ Ei se dovedesc deci ca aceia care „măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au slăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit: ci s-au dedat la gânduri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat” (Romani 1.21).

⁸ Ea trebuia să fie o mărturie a sfințeniei Sale și prin aceasta un zid de apărare împotriva răului prezent în lume.

⁹ Romani 2.20 (compară și 2 Timotei 3.5).

¹⁰ Ea poate avea însă satisfacție, că tocmai în zilele noastre tot mai multe rezultate ale cercetării susțin mărturia creației.

¹¹ Această învățătură a dezvoltării, învățătura despre evoluție (evoluționismul), susținută de „evoluționiști”, se bazează pe o axiomă (un principiu nedovedit) și de aceea are nevoie de „credință” ca și învățătura despre creație a „creaționiștilor”, potrivit relatării biblice despre creație.

și toți fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie” (Iov 38.4,7). Omul nu era încă întocmit, păcatul încă „nu venise în lume” (Romani 5.12). Dar prin căderea în păcat a omului „pământul a devenit blestemat” din cauza omului (Geneza 3.17).¹² Chiar dacă măreția și frumusețea creației originale a pământului strălucește încă prin toată stricăciunea, totuși acest blestem al lui Dumnezeu apasă asupra pământului, mulțimea oamenilor merge încă pe căile ei proprii; și pământul suspină din cauza aceasta.¹³

Însă cerurile, în afara razei de acțiune a omului, *vestesc încă* gloria lui Dumnezeu. Aici este vorba nu numai de atmosferă cu procesele ei meteorologice minunate, ci în mod deosebit este vorba de firmamentul minunat cu corpurile sale cerești până în depărtarea nesfârșită. – Aceste ceruri sunt în cele din urmă de nepătruns și pot da naștere numai la uimirea noastră plină de admirație. Cu adevărat, aceste ceruri „vestesc gloria lui Dumnezeu”.¹⁴ Noi putem ști astăzi, că Dumnezeu „a făcut lumile” prin Fiul Său (Evrei 1.2). „Pentru că toate au fost create prin El” (Coloseni 1.15-16). Ce unitate minunată! Ce mult pot inimile noastre să se înalțe spre Dumnezeu și Tatăl nostru, și spre Fiul dragostei Sale (Coloseni 1.13)!

A doua parte a versetului nostru clarifică prima parte. Din relatarea despre creație recunoaștem că „cerurile” – firmamentul – se acoperă cu „întinderea”.¹⁵ Din relatarea despre creație vedem și că Dumnezeu *a făcut* toate: „Dumnezeu a făcut întinderea”. „Și Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători ... a făcut și stelele. Și Dumnezeu i-a pus în întinderea cerurilor.”¹⁶ Așa înțelegem deci mai bine: „și întinderea arată lucrarea mâinilor Sale.”

Versetul 2: *O zi istorisește altei zile acest lucru și o noapte îl face cunoscut altei nopți.*

Acest verset ne arată că mărturia creației este dată neîntrerupt spre glorificarea lui Dumnezeu. Ea este *o mărturie permanentă, deoarece ea este de nepătruns*. Dacă vrem să spunem ceva despre un lucru, atunci cândva vine momentul în care nu mai știm să spunem nimic despre acel lucru, deoarece din cauza cunoașterii și înțelegerii noastre limitate tema a fost tratată complet de noi. Însă în cadrul acestei mărturii nu este așa: mereu este ceva nou de relatat, este mereu de dat o veste despre „lucrarea mâinilor Sale”.

În privința aceasta în pasajul nostru se face diferențiere între zi și noapte. Pe de o parte este *ziua* cu multiplele ei glasuri, în a cărei învâlmășeală unele lucruri sunt ușor trecute cu vederea; pe de altă parte avem *noaptea*, în a cărei liniște o ureche atentă poate auzi mai mult decât într-

¹² A mai fost încă o înviore: „Dar când a venit împlinirea timpului, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său” (Galateni 4.4). Când El a intrat pe scena acestui pământ găsim acea „mulțime de oștire cerească, laudând pe Dumnezeu și spunând: «Glorie lui Dumnezeu în cele preainalte și pe pământ pace»” (Luca 2.13,14), deoarece Dumnezeu avea acum un Om pe pământul acesta, pe care se odihnea toată bună-plăcerea Sa. Însă oamenii au eșuat din nou total: ei au dus la cruce pe acest Unul, care venise în har, ca să-i elibereze din ruina lor. Ce har, că Dumnezeu a folosit tocmai acest fapt, ca prin moartea ispășitoare a Fiului Său preaiubit să deschidă cerul pentru astfel de oameni.

¹³ „Pentru că știm că toată creația suspină împreună și este împreună în dureri de naștere până acum” (Romani 8.22).

¹⁴ Dumnezeu este văzut aici ca „El”, Cel puternic. Cum a chemat El și prin Cuvântul Său lumile la existență spre gloria Sa!

¹⁵ Geneza 1.6,8,14-15.

¹⁶ Geneza 1.7,16-17.

o zi neliniștită. De aceea ziua și noaptea prezintă feluri diferite de a depune mărturie despre creație. Aceasta devine deosebit de clar dacă folosim traducerea textuală a versetului nostru: „O zi revarsă altei zile vorbirea despre aceasta”, - ce râvnă, și în timpul zilei să dea mai departe audibil vorbirea – „și o noapte arată altei nopți cunoașterea despre aceasta” – ce liniștit și ce sublim este dată mărturia în felul acesta pe parcursul nopții.

Versetul 3: *nu este nici o vorbire și nu sunt cuvinte, glasul lor nu se aude.*

Mărturia creației este o mărturie tăcută. Creația vorbește prin sine însăși și astfel mărturisește gloria lui Dumnezeu; pentru aceasta ea nu are nevoie de o vorbire bine aleasă și de nici un cuvânt rostit, așa de măreață și impresionantă, da, în cele din urmă convingătoare, este ea în sine însăși pentru fiecare care vrea „să audă”. Care om bine intenționat nu s-ar vedea obligat să admire lucrările lui Dumnezeu în creație? Pentru aceasta ele ne-au fost date de Dumnezeu. „care ne dă toate din belșug, ca să ne bucurăm de ele” (1 Timotei 6.17). Desigur nu este așa, ca și cum glasul lor nu se aude sau că – așa cum de fapt se spune – „al căror glas nu ar fi de auzit”. Probabil noi suntem uneori surzi pentru acest glas, deoarece noi ne preocupăm așa de puțin cu lucrările minunate ale lui Dumnezeu. Dacă ne-am preocupa mai mult – și noi avem voie să ne preocupăm, da, ar trebui să ne preocupăm -, cât de mult ne-ar deveni mai conștient și ne-ar impresiona „atât puterea Sa veșnică cât și Dumnezeirea Lui, care se văd lămurit începând de la crearea lumii în lucrurile făcute” (Romani 1.20).

Cine încă nu poate numi pe acest Dumnezeu Tată al său, acela ar putea să fie indiferent și de această mărturie a lui Dumnezeu în creație sau chiar s-o respingă. El ar putea chiar să rămână la jumătatea drumului și să privească acest univers minunat ca pe dumnezeul său și să spună: „Natura este dumnezeul meu”.¹⁷ Începând de atunci pasul următor nu mai este departe să te închini corpurilor cerești, așa cum are loc în anumite popoare. Căci pentru cei cu adevărat sinceri acest glas al creației, și prin aceasta cunoașterea Creatorului, poate numai să-i umple cu teamă. Un astfel de om poate fi condus să recunoască că el nu poate fi adus din îndepărtarea lui de Dumnezeu la Dumnezeu prin simpla privire a lucrărilor mărețe ale creației, ci numai prin „Cuvântul viu, care rămâne pentru totdeauna, al lui Dumnezeu” (1 Petru 1.23), acest Cuvânt, care revelează pe Hristos, care o dată „a suferit pentru păcătoși”, „Cel drept pentru cei nedrepti, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3.18). Ce bine ar fi dacă mărturia tăcută a creației ar îndruma pe unii pe drumul spre o astfel de cunoaștere.

Versetul 4a: *Întinderea mărturiei lor se întinde peste tot pământul și vorbirea lor până la marginea lumii.*

Nimeni nu poate spune că el nu ar putea auzi această mărturie permanentă și elocvent-tăcută a creației. „Întinderea mărturiei lor” se întinde „peste tot pământul”. De asemenea nimeni nu poate spune că glasul acestei mărturii nu a ajuns până la el, căci „vorbirea lor”¹⁸ se întinde

¹⁷ Aceasta este concepția panteismului despre Dumnezeu.

¹⁸ De fapt „cuvintele lor”.

„până la marginea lumii”, oriunde s-ar putea afla un om sau unde s-ar fi îndepărtat el,¹⁹ „pentru ca ei să fie fără scuză” (Romani 1.20b). Apostolul Pavel citează tocmai acest loc,²⁰ ca să arate că nimeni nu poate afirma, că el nu ar fi putut auzi mărturia lui Dumnezeu.

Cei care cred se pot bucura, că această mărturie pentru gloria Dumnezeului lor este suficientă pentru toți și chiar și pentru ei înșiși. Ei pot înțelege caracterul ei pătrunzător a toate și fericiți recunosc că prin această mărturie Dumnezeu este prezentat clar în atotputernicia Sa creatoare și gloria Sa. Aceasta îi determină să aducă preamărire lui Dumnezeu deja aici pe pământ; și în cer, înaintea Aceluia care stă pe tron își „vor arunca cununile lor și vor spune: «Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești gloria și onoarea și puterea, pentru că Tu ești Acela care ai creat toate și datorită voii Tale ele erau și sunt create” (Apocalipsa 4.10,11).

O, Doamne Mare, când privesc eu lumea,
Ce ai creat-o prin al Tău Cuvânt,
Și ființele ce-mpodobesc natura,
Cum le-ntreții cu brațul Tău cel sfânt.
Atunci Îți cânt, Măreț Stăpânitor:
„Ce mare ești! Ce mare ești!”

Privirea când mi-o-nalț și văd minunea:
Mulțimea astrelor ce-alerg pe cer,
Frumosul soare cât și mândra lună
Plutind ca mingi de aur prin eter,
Atunci Îți cânt, Măreț Stăpânitor:
„Ce mare ești! Ce mare ești!”

Când întâlnesc pe Domnu-n Cartea Sfântă,
Și când zăresc mulțimea de-ndurări,
Pe-ai Săi aleși cum i-a iubit întruna
Și i-a condus prin binecuvântări.
Atunci Îți cânt, Măreț Stăpânitor:
„Ce mare ești! Ce mare ești!”

Și-L văd pe/Domnul pe pământu-acesta,
Ca serv, dar plin de dragoste și har;
Zăresc în duh amara-I suferință
Și mântuirea ce mi-o dă în dar.
Atunci Îți cânt, Măreț Stăpânitor:
„Ce mare ești! Ce mare ești!”

Manfred von Glehn, 1867-1924, Estland

¹⁹ Noi putem spune aici și: „dacă aș lua aripile zorilor, dacă aș locui la capătul mării, și acolo mâna Ta mă va conduce” (Psalm 139.9,10), în sensul Psalmului nostru ne va conduce să auzim glasul creației.

²⁰ Romani 10.18, ca principiu, fără referire directă la creație.

Versetul 4b: *În ele a întins un cort soarelui.*

Observăm că începând de acum în Psalmul nostru, în ceea ce privește mărturia creației, avem numai soarele înaintea noastră, cu toate că în cadrul nenumăratelor corpuri cerești el este încadrat numai ca un astru pitic. Vedem în aceasta ce importanță acordă Dumnezeu soarelui, corpul central al sistemului nostru solar cu planetele și cu lunile lui²¹. În cadrul acestui sistem solar pământul nu este nicidecum planeta cea mai mare, dar acest pământ este locuit de oameni, de care Dumnezeu Se interesează și spre care El Se îndreaptă, și aceasta îi dă importanța lui deosebită.

Felul de exprimare aici și în următoarele două versete se potrivește felului în care soarele este văzut de pe pământ, acest soare, care pentru pământ este planeta cea mai importantă. Nu se spune simplu, că soarele iese pe ceruri, ci că Dumnezeu „în ele a întins un *cort* soarelui”. Acest cort se întinde totodată peste pământ. Soarele lucrează în acest cort; el este centrul luminii și căldurii și izvorul vieții pentru pământ și locuitorii lui; lipsa lui înseamnă răceală, întuneric și moarte.

Dacă Dumnezeu ne-a dăruit în felul acesta soarele pentru viața noastră pământească, cât de mult suntem îndrumați așa de clar spre Unul, pe care El n-I L-a dăruit ca lumină și căldură și viață pentru viața noastră spirituală, pe Fiul dragostei Sale.

Nu degeaba psalmistul la contemplarea cerului a acordat soarelui un loc așa de deosebit, prin aceasta el a vestit și pe Hristos. El este Soarele gloriei întregi. El era Acela, a cărui față „a strălucit ca soarele”²², Acela, despre care Pavel în relatarea lui despre convertirea lui spune: „Și, pe când călătoream ... spre Damasc, ... la amiază, pe drum, am văzut o lumină mai presus de strălucirea soarelui, strălucind din cer în jurul meu și al celor care călătoreau împreună cu mine” (Faptele Apostolilor 26.12,13). Da, „Domnul Dumnezeu este un soare și un scut; Domnul va da har și glorie; nu va refuza nici un bine celor care umblă în nevinovăție” (Psalm 84.11), și noi putem vedea în soare, așa cum el ne este prezentat în psalmul nostru, o imagine a Domnului Isus:

Tu, al cerului Sfânt Soare,
Slava îngerilor ești,
Tu, a Tatălui plăcere,
Doamne, pururea Tu ești.

Versetul 5: *El iese ca un mire din camera lui de nuntă; ca un viteaz, se bucură să-și alerge cursa.*

Ce comparație frumoasă găsim aici pentru răsăritul soarelui! Ce bucurie este pentru o mireasă, ca după timpul îndelungat de așteptare să vadă pe *mirele* ei venind *din camera lui* în dimineața zilei ei de nuntă, să știe că acum el se îndreaptă spre ea ca să-i arate toată dragostea lui și să se unească pe deplin cu ea. Ce tablou impresionant este și atunci când după noaptea lungă soarele se ridică la orizont, ca să lumineze, să încălzească și să învioreze toate cu razele

²¹ A căror greutate depășește cu aproape 700 de ori greutatea soarelui.

²² Matei 17.2, în Apocalipsa 1.16 se adaugă „în puterea lui”.

lui. „Dulce este lumina și este plăcut pentru ochi să vadă soarele” (Eclesiastul 11.7). – Astfel înțelegem pe David când vorbește în ultimele lui cuvinte despre Domnitorul care va veni între oameni: „Și El va fi ca lumina dimineții, ca răsăritul soarelui, o dimineată fără nori, când din strălucirea soarelui, după ploaie, iarba verde încolțește din pământ” (2 Samuel 23.4), și că Maleahi strigă „rămășiței” din ultimele zile: „Și vouă, care vă temeți de Numele Meu, vă va răsări Soarele dreptății cu vindecarea în aripile Lui” (Maleahi 4.2). Da, cât de minunat va fi aceasta pentru poporul pământesc al lui Dumnezeu, când Mesia al lui va veni la el, îi va aduce vindecare și ca Împărat al lui va domni în dreptate în Împărăția de o mie de ani a păcii.

Și cum va fi cu noi, poporul Lui ceresc? Noi avem voie să-L așteptăm înainte de răsăritul Soarelui ca Luceafărul strălucitor de dimineată (Apocalipsa 22.16): „Mirele” va ieși pentru noi, mireasa Sa cerească, deja mai înainte din „camera Lui”, ca să ducă mireasa Sa la nunta cerească și să Se unească pentru totdeauna cu ea:

Și strălucirea Ta va-nvălui mireasa,
O, Doamne, spre onoarea și spre slava Ta.
Deplin va umple ea, la Tatăl, toată casa
Cu frumusețea Ta și cu splendoarea Ta.

Soarele este văzut apoi în pasajul nostru și ca un viteaz, care *se bucură* să alerge cursa sa. Acum El, Soarele nostru, este ca Om adevărat în cer, și ca atare El, Biruitorul de pe Golgota, *va merge pe drumul Său* ca un viteaz și după ce a avut împlinită bucuria să ducă acasă mireasa Sa și a instaurat Împărăția Sa pământescă – însă atunci și cu noi, care suntem ai Săi –, până când Dumnezeu „Îi va fi supus toate. Dar, când Îi va supune toate, atunci și Fiul Însuși va fi supus Celui care I-a supus toate, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți” (1 Corinteni 15.28).

Versetul 6: *Ieșirea lui este la un capăt al cerurilor și drumul său până la celălalt capăt; și nimic nu se ascunde de căldura sa.*

În versetul acestea ne este numit începutul și sfârșitul drumului soarelui, și ni se arată cât de atotcuprinzătoare este acțiunea soarelui cu lumina și căldura lui. Dacă prin aceasta ne putem gândi direct la drumul Său cu poporul Său pământesc, noi ne putem gândi în mod deosebit la venirea Sa din cer pentru poporul Său ceresc și întoarcerea Lui împreună cu ei în casa Tatălui. „Pentru că Domnul Însuși, ... va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi întotdeauna cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4.16,17). Atunci noi, cei care aici am crezut în El, vom avea voie să fim acolo unde tot ce aici era acoperit și ascuns va fi făcut cunoscut înaintea scaunului Său de judecată în lumină (2 Corinteni 5.10) și unde după aceea noi ne vom bucura pe deplin și veșnic de *căldura nespus de mare* a dragostei Sale de nepătruns:

Orice ochi Te va cunoaște
Și Te va vedea cum ești,
Toți vor arde în iubire,
Toate cetele cerești.

Mărturia Legii

Versetele 7-11

Atât mărturia creației cât și mărturia legii așează pe om sub responsabilitate înaintea lui Dumnezeu. Însă în timp ce la mărturia creației este vorba de *lucrarea* lui Dumnezeu, în cadrul mărturiei legii este vorba de *Cuvântul* lui Dumnezeu. Mărturia creației a fost adusă în legătură cu Dumnezeu, mărturia Legii este adusă în legătură cu *Iehova*, cu Acela care a făcut legământul Său cu poporul Său pământesc.

Versetul 7a: *Legea Domnului [Iehova] este perfectă, înviorând sufletul.*

Este important să se înțeleagă că prin *lege* aici nu este vorba numai de Legea dată poporului Israel prin Moise.²³ Principial în cuvântul „lege” avem a face cu cele date, stabilite de Dumnezeu în dimensiunea lor.²⁴ Când a fost compus Psalmul nostru, chiar și Cuvântul lui Dumnezeu Vechiul Testament nu era complet.²⁵

Noi putem astăzi să aplicăm cuvântul „Lege” din Psalmul nostru la Cuvântul lui Dumnezeu²⁶ complet, pe care Îl avem, și astfel avem un privilegiu mare față de aceia care au trăit în timpul întocmirii Psalmului nostru.

„Legea Domnului [Iehova] este *perfectă* [sau: desăvârșită]”, ea este un conducător infailibil. Cuvântul lui Dumnezeu conține pe de o parte gândurile desăvârșite ale lui Dumnezeu referitoare la felul cum ar trebui să fie omul întotdeauna față de voia Sa, și astfel ea poate lucra cu toată puterea ei la conștiințe; dar pe de altă parte ea ne arată și căile desăvârșite ale lui Dumnezeu cu ai Săi în harul Său, așa că inima temătoare de Dumnezeu poate avea încredere în acest Dumnezeu și cu privire la un viitor necunoscut ei.

Această „Lege” trebuie să aducă sufletul la odihnă. „Mare este pacea celor care iubesc Legea Ta”.²⁷ Astfel Legea desăvârșită a lui Iehova *înviorează sufletul*. Dacă deja David a simțit aceasta atunci²⁸, cu cât mai mult ar trebui să fie așa la noi astăzi! Nu este umilitor, că deseori noi prețuim marea comoară a Cuvântului complet al lui Dumnezeu mult mai puțin decât a prețuit David atunci „Legea”? Cât de mult ar trebui să ne dorim să pătrundem adânc în gândurile desăvârșite ale lui Dumnezeu, pentru ca ele să poată înviora și sufletele noastre pe drumul uneori așa de greu!

²³ Când în Sfânta Scriptură se face referire la această Lege a lui Moise, atunci se spune categoric aceasta, sau rezultă din contextul respectiv.

²⁴ Aceasta este confirmat prin aceea, că Domnul Isus citează de două ori locuri din Psalmi și le definește ca fiind scrise în Lege (Ioan 10.34; 15.25).

²⁵ Erau numai cele cinci cărți ale lui Moise, cartea Iosua și probabil și cartea Judecători.

²⁶ Compară cu Coloseni 1.25.

²⁷ Psalm 119.165.

²⁸ Vezi și Psalm 23.3: „El îmi înviorează sufletul”.

Versetul 7b: *Mărturia Domnului [Iehova] este sigură, făcând înțelept pe cel simplu [neștiutor].*

Faptul că în versetul nostru „Legea Domnului” este pusă alături de „mărturia Domnului” este un indiciu că este vorba de același lucru sub puncte de vedere diferite. Trebuie să ne arate, că Domnul Însuși dă mărturie despre gândurile sale prin Legea Sa desăvârșită. De aceea această mărturie este *sigură*, de încredere; te poți baza în totul pe ea. Să ținem cu tărie la inspirația divină a Cuvântului, tocmai în timpul nostru când el este zgâlțâit așa de mult. Nu există nimic mai demn de încredere decât Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece el vine de la „Dumnezeu, care nu poate minți” (Tit 1.2). Numai aceasta oferă siguranță într-un timp când pretutindeni este nesiguranță.

Astfel această mărturie demnă de încredere *face înțelept chiar și pe cel neștiutor*, pe cel fără experiență, care pe drumul său prin viața aceasta nu poate face nimic de la sine și de aceea are nevoie de un conducător de încredere. Pe acesta el îl are pe deplin în Cuvântul lui Dumnezeu, și dacă el se bazează cu deplină încredere pe El, atunci Cuvântul îl face înțelept, și „chiar și cei fără minte nu vor putea să se rățească” (Isaia 35.8). Da, „Pentru că nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii” (1 Corinteni 1.25), care în presupusa lor experiență și înțelepciune se ridică mai presus de mărturia lui Dumnezeu în Cuvântul Său. Dumnezeu a ales chiar „lucrurile bune ale lumii, ca să facă de rușine pe cei înțelepți” (1 Corinteni 1.27). Să fim împreună „pentru toate bogățiile siguranței depline a înțelegerii, pentru cunoașterea tainei lui Dumnezeu, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoașterii” (Coloseni 2.2,3).

Versetul 8a: *Rânduielele Domnului sunt drepte, înveselind inima.*

În „rânduielele Domnului” vedem aplicarea principiilor Cuvântului lui Dumnezeu la împrejurările vieții zilnice. Aceste rânduiele trebuie respectate, dacă se ajunge în anumite împrejurări. Vedem atunci că aceste rânduiele sunt *corecte*, în contrast cu unele rânduiele și sfaturi omenești, care deseori conduc în rătăcire. Corectitudinea dovedită a rânduielilor Domnului a *înveselit* inima lui David, și dacă noi aplicăm Cuvântul²⁹ la noi, atunci el înveselește și inima noastră. Ce ar putea fi mai bine venit pentru o inimă înnoită, decât să fie călăuzită prin Cuvântul Său prin lumea aceasta?

Versetul 8b: *Porunca Domnului este curată, luminând ochii.*

Așa cum în versetul 7 „Legea” și „mărturia” au fost văzute ca fiind același lucru privit din puncte de vedere diferite, la fel este și în versetul nostru cu noțiunile „rânduiele” și „poruncă”. În expresia „*porunca* Domnului” vedem mai mult referirea la fiecare prescripție. Totodată este scos în evidență caracterul moral al unei astfel de porunci, ea „*este curată*”; ea a fost dată

²⁹ În contrast cu poporul Israel, noi avem foarte puține rânduiele exprimate categoric, deoarece noi stăm într-o relație mult mai strânsă cu Dumnezeul nostru, așa că se poate pleca de la premisa că noi și fără rânduiele categorice facem cu plăcere ce este plăcut lui Dumnezeu. Pe de altă parte putem fi în pericol, ca într-un duh legalist să privim Cuvântul lui Dumnezeu ca un fel de „catalog de prescripții”, pe care apoi îl extindem și căutăm să-i obligăm pe alții să-l respecte.

fără nici o prezentare și este clară pentru cei ascultători.³⁰ Dacă porunca este văzută în felul acesta, atunci ea luminează și ochii. Nu ne-am dorit noi uneori ca pe drumul nostru să avem *ochii luminați* cu privire la anumite lucruri? Noi vom fi făcuți capabili pentru aceasta, dacă în această privință dorim să împlinim nepărtinitor și necondiționat porunca lui Dumnezeu. Dumnezeu poate atunci să ne arate voia Sa cu privire la o anumită poruncă sau în principiile Cuvântului Său. Și tot mai mult noi ajungem „prin obișnuință să avem simțurile deprinse” (Evrei 5.14)³¹ să recunoască voia Sa.

Versetul 9a: *Teama de Domnul este curată, rămânând pentru totdeauna.*

„Teama de Domnul” rezultă din faptul că, conștiința prezenței lui Dumnezeu lucrează asupra mea. Prin aceasta ia naștere teama de a dezona în vreun fel oarecare pe acest Dumnezeu. Deci nu este o teamă de rob și nicidecum teama de a fi smuls din mâna Sa.³² Este vorba de starea practică a inimii mele, este vorba de faptul că inima mea stă așa fel față de El, că eu Îl am pe El în toate înaintea mea și orice sentință, pe care El o are în fiecare din situațiile mele, eu sunt gata s-o accept. O astfel de teamă de Dumnezeu³³ este *curată*, lipsită de orice pată. Ea mă face să fiu în armonie cu Dumnezeu. Astfel teama de Dumnezeu lucrează curăție, așa că eu am intrare liberă la El și am părtășie cu El.³⁴ Acest principiu al temerii de Dumnezeu, de care ar trebui să fie marcată relația mea cu Dumnezeu, este un principiu totdeauna valabil, „*rămânând pentru totdeauna*”, deoarece el își are baza în natura lui Dumnezeu, care este lumină și dragoste.

Versetul 9b: *Judecățile Domnului sunt adevăr, sunt drepte toate împreună.*

Așa cum în cadrul mărturiei creației (versetele 1-6) în final era vorba numai despre soare (versetele 4b-6), la fel este acum în cadrul mărturiei Legii (versetele 7-12) numai de „*judecățile Domnului*” (versetele 9b-11). Dacă în cadrul mărturiei creației soarele a fost scos în mod deosebit în evidență, acum sunt scoase în evidență judecățile Domnului.

În ceea ce privește caracterul lor de bază, este vorba de *linii directe*, care caracterizează acțiunea lui Dumnezeu și căile Sale. În concordanță cu caracterul lui Dumnezeu ele sunt de aceea *adevăr*.³⁵

³⁰ În lume se obișnuiește să se pună la îndoială autoritatea poruncii, sau cel puțin claritatea ei. Ce pagubă însă, dacă chiar și credincioși din zilele noastre nu împlinesc poruncile puține, pe care le avem în Noul Testament, sau le răstălmăcesc sensul.

³¹ Un ajutor în privința aceasta este și cuvântul: „Nu vă conformați veacului acestuia, ci fiți transformați, prin înnoirea minții, ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, cea bună și plăcută și desăvârșită.” (Romani 12.2).

³² Cuvântul lui Dumnezeu ne învață foarte clar în privința aceasta: „Oile Mele ... nicidecum nu vor pieri niciodată și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu” (Ioan 10.27-29).

³³ Teama de Dumnezeu s-a regăsit în general printre oamenii din cercul nostru de cultură într-o anumită măsură până acum câteva generații, în timp ce în zilele noastre este puțină teamă de Dumnezeu, și cu regret chiar și printre unii credincioși.

³⁴ În chip desăvârșit găsim aceasta numai la Domnul Isus.

³⁵ Înțelesul original al cuvântului include „tare și permanent”.

Expresia „judecățile Domnului” include și aplicarea acestor linii directoare prin Dumnezeu. Dacă nu respectăm „judecățile” Sale, Dumnezeu ne disciplinează, și atunci judecățile Sale „sunt drepte toate împreună”. Credința adevărată recunoaște aceasta în încercări, prin aceea că ea evaluează încercarea din punctul de vedere al înțelepciunii lui Dumnezeu. Astfel disciplinarea poate să-și atingă țelul, ca „noi să devenim părtași sfințeniei Sale” și „după aceea le dă celor deprinși prin ea rodul dător de pace al dreptății” (Evrei 12.10-11).

Versetul 10: *Ele sunt mai de preț decât aurul și decât mult aur fin; și mai dulci decât mierea și decât picurul din faguri.*

Caracterul dublu prezentat al „judecăților Domnului” (de la prezentarea liniilor directoare ale lui Dumnezeu, până la aplicarea lor în disciplinare din partea lui Dumnezeu) se reflectă în versetul acesta și în cel următor. În timp ce la prezentarea „judecăților Domnului” în versetul anterior stătea pe prim plan caracterul de bază, în versetul nostru și în cel următor este invers: de fiecare dată prima jumătate a acestor versete se referă mai mult la disciplinarea din partea lui Dumnezeu, partea a doua a lor se referă mai mult la liniile directoare ale lui Dumnezeu. În versetul nostru este descrisă valoarea judecăților Domnului, în versetul următor efectul lor. În versetul nostru găsim o creștere de la aur la aurul fin și de la miere la picurul din faguri.

În Cuvântul lui Dumnezeu deseori lucrurile prețioase sunt comparate cu metalul prețios *aurul* și pe lângă aceasta sunt prezentate mai prețioase decât aurul. Aurul în Scriptură este într-adevăr o referire la dreptatea proprie lui Dumnezeu, în care El acționează și atunci când disciplinează. Și aici judecățile Domnului sunt văzute chiar mai prețioase decât „mult *aur fin*”.³⁶

O prețuire așa de mare poate veni numai de la cineva care, ca David, a făcut experiențe prețioase cu acționarea dreaptă a lui Dumnezeu în actul de disciplinare. Cum stau lucrurile cu noi? Suntem noi din aceia, cărora trebuie să li se spună: „Fiul Meu, nu disprețui disciplinarea Domnului” (Evrei 12.5)? Sau ne supunem ei, conștienți fiind de valoarea ei mare pentru dezvoltarea vieții noastre spirituale?

David a recunoscut de asemenea că liniile directoare ale lui Dumnezeu, care stau la baza disciplinării făcute de El, sunt „mai dulci decât mierea și decât picurul din faguri”. *Mierea* ne arată ceea ce în mod normal este dulce. Dumnezeu ne lasă să savurăm și lucrurile naturale, dar El dorește totuși ca ceea ce determină acțiunile Sale și căile Sale, să fie „mai dulci decât mierea”, chiar mai dulci decât „*picurul din faguri*”³⁷, deoarece ele vin dintr-o inimă iubitoare în favoarea aceluia care vor să-I fie ascultători.

Sunt judecățile Domnului și pentru noi la fel de prețioase, așa cum ele erau pentru David? Nu ar trebui noi, care înainte de toate timpurile am fost incluși în planul de dragoste al lui Dumnezeu, să prețuim mult mai mult valoarea lor? Nu avem noi motive mult mai multe să ne bucurăm de ele? Și cu toate acestea noi avem mai mult interes de lucrurile trecătoare ale timpului acesta. Ce pagubă!

³⁶ Aurul fin în contrast cu aurul „simplu” nu este aliat cu alte minerale, cel mult în cantități mici cu argint.

³⁷ Ar putea fi vorba de miere fluidă sau, dacă – ca aici – este numită împreună cu mierea, de miere deosebit de prețioasă.

Versetul 11: *Și slujitorul Tău este învățat prin ele; este o mare răsplată în păzirea lor.*

Este frumos, că David spune aici „*robul Tău*”. El ocupă o poziție de subordonare și dependență. Și noi? „Să nu ne supunem cu mult mai mult Tatălui duhurilor și să trăim?” (Evrei 12.9). Aici este realmente vorba, așa cum am spus la început în legătură cu versetul anterior, de disciplinarea din partea lui Dumnezeu. Aceasta devine mai clar prin adăugarea expresiei „*este învățat*”. Avem a face întrucâtva cu o „învățătură de atenționare”. Cât de important este aceasta, căci suntem expuși unor ispite din afară și înclinațiilor dăunătoare ale inimii noastre. Toate acestea au scopul să ne depărteze de Dumnezeu. Avem nevoie de învățătură, da, de atenționare, pentru ca în confuzia zilelor noastre să ni se poată arăta și deschide un drum divin de ieșire din mijlocul răului. Nu este aceasta un *rezultat* important al „judecăților Domnului” în disciplinarea pe care o face El?

După aceea ni se arată și că „este o mare *răsplată* în păzirea lor”. Dacă am fi respectat mai mult liniile directe ale lui Dumnezeu, principiile Lui de acționare, atunci am fi știut mai bine ce ar fi trebuit să fim aici pe pământ și cum să ne comportăm. Atunci nu ne-am mai ghida după liniile noastre directe. „Pentru că, dacă ne-am judeca noi înșine, n-am fi judecați” (1 Corinteni 11.31). Atunci vom merge pe drumul nostru fiind conștienți că suntem în concordanță cu Dumnezeul nostru și Tatăl. Aceasta dă pace inimii și ne face fericiți. Nu este chiar și numai aceasta o răsplată mare?

Dar este vorba *nu numai* de *răsplata actuală*. Dumnezeu va răsplăti odată din belșug, când vom fi la El în casa Tatălui, pe robul credincios și dependent, care aici jos pe pământ s-a supus Legii Sale și în mod deosebit judecăților Sale. Moise „a privit spre răsplătire” (Evrei 11.26), și la fel avem voie să facem și noi. Și noi putem ști că o astfel de răsplătire în cele din urmă va fi spre gloriificarea Domnului nostru Isus. Având în vedere această răsplătire, acest țel, să mergem cu credințioșie pe drumul nostru conform drepturilor Domnului, până când vom fi la El în veșnicie.

Sus, în slavă-a Te vedea
Cum Ți se dă adorare
Și mărire pururea,
E dorința noastră mare.
Și acolo când vom sta
Veșnic proslăviți cu Tine,
Va vedea în noi oricine,
Doamne, numai slava Ta!

Efectele marilor mărturii ale lui Dumnezeu asupra conștiinței celor credincioși³⁸

Versetele 12-14

După căderea primului om, Domnul Dumnezeu a zis: „Iată, omul a ajuns ca unul din Noi, să recunoască binele și răul” (Geneza 3.22). Această conștiință despre bine și rău este prezentă mai mult sau mai puțin marcată în fiecare om. Aceasta este *conștiința* omului. Fiecare om are o astfel de conștiință.³⁹ Desigur conștiința nu este o instanță de decizie obiectivă pentru faptul dacă gândirea, vorbirea și fapta noastră sunt bune sau rele înaintea lui Dumnezeu, deoarece foarte des noi facem gândurile noastre sau gândurile insuflăte de alții ca etalon pentru comportarea noastră. Dar dacă ne punem sub influența marilor mărturii ale lui Dumnezeu studiate în Psalmul acesta, în mod deosebit sub mărturia Legii (a Cuvântului lui Dumnezeu), atunci conștiința noastră va fi marcată în mod corect și poate contribui ca noi să mergem pe un drum plăcut lui Dumnezeu.

În *restul de versete* ale Psalmului nostru vedem ceva din aceste rezultate ale marilor mărturii ale lui Dumnezeu asupra conștiinței celor credincioși, prezentate în rugăciunea lui David adresată Domnului Dumnezeului Său, în a cărui prezență el se vede pe sine.

Versetul 12a: *Cine își înțelege greșelile?*

Rugăciunea psalmistului începe cu o întrebare, care exprimă o oarecare nedumerire. Psalmistul este conștient înaintea lui Dumnezeu, că el nu se cunoaște suficient pe sine însuși, nu poate cerceta adâncimile inimii lui.⁴⁰ – Mă aflu eu pe un drum al *greșelilor*; m-am abătut eu de pe calea dreaptă?⁴¹ Da, „*Cine își cunoaște greșelile?*” Chiar și cel sincer nu este întotdeauna în clar cu privire la acestea. Însă este Dumnezeu. Dacă ne adresăm Lui, ai cărui ochi văd mult mai mult decât aduce la lumină verificarea noastră de sine, oricât de temeinică ar fi ea, înaintea căruia „totul este gol și descoperit” (Evrei 4.13). Să ne expunem de bună voie aici și acum luminii Sale și adevărului Său! El vrea să ne aducă chiar și de pe un drum al confuziei pe un drum plăcut Lui.

³⁸ W. Kelly scrie: „Pe cât este de adevărat Dumnezeu, pe atât de adevărat conștiința omului dă mărturie despre El” (Lectures Introductory to the Study of the Pentateuch, pag. 189). Conform acestei afirmații noi am fi putut numii secțiunea aceasta și „Mărturia conștiinței”. Însă în „marile mărturii” ale creației și ale Legii, Dumnezeu Însuși mărturisește despre Sine, în cadrul conștiinței dimpotrivă, omul mărturisește despre Dumnezeu.

³⁹ Și oamenii, care nu au nici o lege, au conștiință. Ei „și sunt lor înșiși lege, ca unii care arată lucrarea legii scrisă în inimile lor, conștiința lor mărturisind și gândurile lor acuzându-se sau apărându-se între ele” (Romani 2.14-15).

⁴⁰ „Inima este nespus de înșelătoare și fără nici o speranță de vindecare: cine poate s-o cunoască?” (Ieremia 17.9).

⁴¹ Exemple remarcabile pentru greșeli sunt abaterea de la Dumnezeu (Ezechiel 44.10), de la ordinea naturală din creația Sa (Romani 1.27), de la adevăr (Iacov 5.19,20).

Versetul 12b: *Curățește-mă de [păcatele] cele ascunse ale mele!*

Așa cum deseori noi nu cunoaștem greșelile, la fel noi facem unele păcate, fără să le vedem imediat; ele ne sunt *ascunse*. Însă din cauza aceasta ele nu sunt nevătmătoare, deoarece noi nu suntem conștienți de ele. Așa spune apostolul Pavel: „Pentru că nu sunt conștient de nimic rău despre mine însumi; însă nu prin aceasta sunt îndreptățit” (1 Corinteni 4.4). David însuși voia să fie curățit de astfel de păcate ascunse. – Cât de mult și noi avem nevoie să rostim o astfel de rugăciune. Tocmai în zilele noastre suntem înconjurați așa de mult de mizerie, că mizeria se poate depune pe neobservate în inima noastră, deoarece satan „ca înger de lumină” (2 Corinteni 11.14) îmbracă păcatul în haine atrăgătoare și ne prezintă „plăcerea trecătoare a păcatului” (Evrei 11.25).

Nu sunt însă păcate ascunse în viața noastră și din cauză că noi nu ne expunem suficient luminii Cuvântului lui Dumnezeu, „spălării cu apă prin Cuvânt” (Efeseni 5.26)? Tocmai din cauza păcatelor ascunse este foarte necesară slujba „spălării picioarelor” prin Domnul Isus și unii altora pentru păstrarea părtașiei cu El și între noi (Ioan 13.5,8,14-15). Dar dacă suntem leneși în privința aceasta, cât de ușor atunci „ne vom împietri prin înșelăciunea păcatului” (Evrei 3.13), mai mult prin amăgirea lui decât prin înfățișarea lui vizibilă.

Versetul 13a: *Păzește, de asemenea, pe robul Tău de păcatele mândriei, să nu stăpânească ele peste mine!*

Este evident, că este o mare diferență între păcatele „ascunse” și păcatele „mândriei”. Un păcat făcut cu adevărat în neștiință nicidecum nu exclude pe Dumnezeu așa cum face un păcat făcut împotriva conștiinței⁴²; căci altfel părtașia practică cu Dumnezeu ar fi imposibilă. Dacă lipsește dorința de a fi curățit de păcatele ascunse, atunci aceasta ne poate ușor expune la fărâdelegi mai mari. Nu se mai merge pe cale potrivit luminii, care este încă prezentă, ci după propriile păreri, te excluzi de la o cunoaștere mai bună și nu vrei să fi deranjat pe drumul pe care ai pornit. Nicidecum să nu ajungi la liniște! Astfel conștiința se împietrește și în cele din urmă păcătuiești în egoismul inimii proprii.

Niciodată Dumnezeu nu presupune o astfel de păcătuire temerară la copiii Săi. Dar dacă totuși are loc, atunci El trebuie să intervină sever. David voia să fie reținut de la astfel de păcate îndrăznețe, deoarece el se temea că în cele din urmă ele ar putea să pună *stăpânire* pe el. El a lăsat aceasta în seama Domnului Dumnezeului său, deoarece nu a avut încredere în sine însuși. – Să verificăm și noi căile noastre! Cât de mult ne-am îndepărtat de calea Sa?

Probabil oamenii nu pot observa clar aceasta, dar Dumnezeu știe și vede totul. Să nu ne rugăm noi atunci: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Și vezi dacă este în mine vreo cale a întristării și condu-mă pe calea eternă!” (Psalm 139.23-24)?

⁴² Păcătuirea „cu mână înălțată [cu îngâmfare]” (Numeri 15.30).

Versetul 13b: *atunci voi fi desăvârșit și voi fi nevinovat de mare fărădelege.*

Să fie „desăvârșit” și „nevinovat de mare fărădelege”, aceasta era dorința sinceră a lui David. Dacă chiar și păcatele ascunse au fost îndepărtate prin acțiunea curățitoare a lui Dumnezeu, cât de *desăvârșit* putea el atunci să fie înaintea Lui!⁴³ – Dacă desăvârșirea se realizează astfel prin curățirea de păcate ascunse, atunci putem lega „*nevinovat de mare fărădelege*”⁴⁴ cu păzirea de păcate arogante. Cât de important era totuși pentru David să fie curat. Vedem aici dimensiunea în care omul poate păcătui, dar totodată și ce poate face Dumnezeu începând de la curățirea de păcate ascunse și până la păzirea de păcate arogante.

Versetul 14: *Fie cuvintele gurii mele și cugetarea inimii mele plăcute înaintea Ta, Doamne, Stânca mea și Răscumpărătorul meu!*

David s-a rugat mai întâi pentru îndepărtarea lucrurilor negative (versetele 12-13). Acum el se roagă pentru producerea lucrurilor pozitive (versetul 14). – Găsim în aceasta principiul important, binele poate fi produs în noi numai pe baza judecării de sine.

Mai întâi găsim „*cuvintele gurii mele*”, ceea ce devine cunoscut în afară. Următoarele locuri din Scriptură ne arată o scală de la vorbirea care nu este bună spre vorbirea tot mai plăcută:

- „Lepădând deci ... orice *vorbiri de rău*” (1 Petru 2.1).
- „Nu vorbiți *unul împotriva altuia*, fraților!” (Iacov 4.11).
- „Ce sunt cuvintele acestea pe care le schimbați *între voi* pe când mergeți și *sunteți triști*?” (Luca 24.17).
- „Atunci cei care se *tem de Domnul* vorbesc *unul cu altul*” (Maleahi 3.16).
- „Vorbiiți *între voi* cu psalmi și cântări de laudă și cântări spirituale” (Efeseni 5.19).⁴⁵

Câtă nevoie avem și noi în această privință, să-L rugăm pe Dumnezeu, ca vorbirea gurii noastre să fie plăcută Lui.

„Cuvintelor gurii mele” revelate în afară le urmează „*cugetarea inimii mele*”, care are loc numai launtric.⁴⁶ Și aici vrem să arătăm pe baza unor locuri din Scriptură o „scală urcătoare”:

- „Cine se gândește să facă rău ...” (Proverbe 24.8).
- „gândesc cele ale cărnii” (Romani 8.5a).
- „care gândesc cele pământești” (Filipeni 3.19).
- „cuget la lucrarea mâinilor Tale” (Psalm 143.5).

⁴³ În Vechiul Testament găsim acest cuvânt „desăvârșit” numai în locul acesta – cât de mult ne arată aceasta profunzimea gândurilor, pe care le avem aici!

⁴⁴ „Unde nu este lege, nu este nici călcare de lege” (Romani 4.15). Dar dacă ești sub Lege și una din porunci nu este îndeplinită, atunci este o încălcare a legii; dacă deplin conștient te abați de la lege, atunci este o mare fărădelege.

⁴⁵ Cum limba noastră poate să producă lucruri contrare ne arată Iacov 3.9-10: „Cu ea Îl binecuvântăm pe Domnul și Tatăl și cu ea îi blestemăm pe oameni, care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu. Din aceeași gură iese binecuvântare și blestem.”

⁴⁶ Din vorbire, din a face sau a nu face ceva s-ar putea într-adevăr deduce și cugetarea mea, dar cu certitudine deplină aceasta o poate face numai Dumnezeu; noi ar trebui să fim prudenți în evaluarea motivelor de acționare (1 Corinteni 4.5).

- „gândesc la cele ale Duhului” (Romani 8.5b).

- „gândiți la cele de sus” (Coloseni 3.2).

David poate fi cu adevărat un model pentru gândirea noastră, atât în ceea ce privește conținutul cât și în ceea ce privește statornicia.⁴⁷ Cât de repede ne lăsăm captivați de lucrurile zilnice și de unele griji ale vieții, probabil chiar de lucruri carnale și păcătoase. Cum este posibil așa ceva? Pentru că noi ne preocupăm prea puțin cu marile mărturii ale lui Dumnezeu, cu lucrarea Sa minunată a creației și în mod deosebit cu Cuvântul Său, și în ambele mărturii cu Persoana prețioasă a Domnului Isus. Dacă am face mai mult aceasta, cât de mult ar fi călăuzită gândirea noastră pe cărarea dreaptă spre buna Sa plăcere! Să spunem împreună cu David: „Fie plăcută Lui cugetarea mea” (Psalm 104.34).

Psalmistul dorește ca vorbirea gurii sale și cugetarea inimii sale să fie plăcute *Domnului*. Față de oameni putem ascunde foarte bine cugetarea inimilor noastre. Chiar și cu vorbirea noastră putem înșela pe oameni.⁴⁸ Cu câtă plăcere dorim să facem o impresie pozitivă asupra oamenilor, fie direct sau indirect (prin ceea ce spun alții despre noi). Noi însă ar trebui să fim permanent conștienți că noi suntem înaintea lui Dumnezeu, și dovedim o adevărată viață temătoare de Dumnezeu prin aceea că vorbirea și gândirea noastră, când suntem înaintea ochilor lui Dumnezeu, sunt plăcute Lui.

În rugăciunea sa David folosește adresarea „Doamne [Iehova], Stânca mea și răscumpărarea mea”. „*Iehova*” este Numele lui Dumnezeu, pe care El Îl are în legământul Său cu poporul Său pământesc Israel. În sens larg însă este principial Numele relației Sale cu oamenii în general, în mod deosebit în acțiunile Sale cu ei.⁴⁹ Așa se vede și David pe sine, atunci când în rugăciunea lui se adresează lui Dumnezeu cu „*Iehova*”, în această relație generală cu Dumnezeu.

După aceea David arată în adresarea lui ce este Iehova pentru el. El spune „*Stânca mea și Răscumpărarea mea*”.⁵⁰ El a constat din belșug cum el se poate baza pe această Stâncă. O stâncă este realmente imaginea stabilității și tăriei, pe care te poți sprijini cu deplină încredere. – Și noi avem voie să ne sprijinim pe Dumnezeu; în mod deosebit pentru noi Domnul Isus este stânca: cu privire la trecut ne putem baza pe lucrarea Sa înfăptuită, și acum în prezent ne putem odihni pe El, Stânca. Ce bine este să ai o astfel de Stâncă!

În final David adaugă: „și *Răscumpărătorul meu*”⁵¹! Este singura dată când noi găsim în gura lui David în Scriptură această expresie⁵², și cu siguranță aceasta îi dă un înțeles deosebit.

⁴⁷ Conținutul: „la lucrarea mâinilor Tale” (Psalm 143.5); „de Tine” (Psalm 63.6); statornicia: „în vegherile nopții” (Psalm 63.6). (La ce medităm noi, când nu putem dormi noaptea?)

⁴⁸ Cât de departe suntem noi de Domnul Isus în această privință, care la întrebarea „Cine ești Tu?” a putut răspunde așa de impresionant: „Întocmai ceea ce vă și spun” (Ioan 8.25), și de care slujitorii marilor preoți, care trebuiau să-L aducă prins, au fost profund impresionați, că au trebuit să mărturisească: „Niciodată n-a vorbit vreun om așa, ca Omul acesta” (Ioan 7.46).

⁴⁹ Aceasta se vede clar de exemplu din schimbarea de la „Dumnezeu” în Geneza 1 la „Iehova Dumnezeu” în Geneza 2. În Geneza 2 găsim pe om adus în mod deosebit în relație cu Dumnezeu.

⁵⁰ Vezi și Psalm 18.2,31,46 (compară cu 2 Samuel 22.2,32,47) și alte locuri din Psalmi, în final și „Binecuvântat să fie Domnul [Iehova], Stânca mea” (Psalm 144.1).

⁵¹ „Răscumpărător” în Vechiul Testament înseamnă totodată „răscumpărător înrudit”; „răscumpărătorul” trebuia să fie o rudă de sânge cu persoana a cărei chestiune el o prelua (vezi de exemplu Rut 3.13; 4.10). Cât de mult ne putem gândi noi la Domnul Isus, care a trebuit întrucâtva să devină „ruda de sânge” a noastră, ca să ne poată „răscumpăra” (Evrei 2.14-15)!

Că David a cunoscut nu numai o răscumpărare temporală, ci avea și o speranță care trecea peste aceasta, rezultă din faptul că după moartea copilului său născut de Bat-Șeba a putut spune: „Eu mă voi duce la el, dar el nu se va întoarce la mine” (2 Samuel 12.23).-

Cât de mult ne îndreaptă aceasta privirea la Acela care ne-a răscumpărat sufletul și care va face și „răscumpărarea trupului nostru” (Romani 8.23), „care va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul gloriei Sale” (Filipeni 3.21). Ce privilegiu avem noi totuși, să-L cunoaștem în chip mult mai minunat ca Răscumpărător, decât a putut David să-L cunoască. Și cu toate acestea noi – în contrast cu David – putem să fim deseori așa de indiferenți față de mărimea pe care o cunoaștem și avem voie s-o posedăm. Cât de mult ar trebui inimile noastre să fie mai mult umplute de Persoana prețioasă a Domnului Isus, căreia Îi datorăm totul!

Am avut ocazia să ne preocupăm cu marile mărturii ale lui Dumnezeu, cu mărturia creației Lui minunate și cu mărturia Cuvântului Său desăvârșit, și să vedem efectul acestor mărturii asupra psalmistului. – Atitudinea de inimă frumoasă a lui David este și pentru noi o piatră de încercare. Noi putem vedea marile mărturii ale lui Dumnezeu într-o lumină mult mai strălucitoare decât le-a văzut David, deoarece noi putem recunoaște în ele pe Mântuitorul și Domnul nostru Isus Hristos. Nu ar trebui aceasta să ne determine să ne preocupăm tot mai mult cu El? Ce bucurie va fi pentru noi să-L vedem în curând față către față pe El, centrul tuturor lucrărilor și gândurilor lui Dumnezeu! Vino Doamne Isuse!

⁵² De fapt el mai putea spune și: „Viu este Domnul, care a răscumpărat sufletul meu din orice strâmtorare” (2 Samuel 4.9; 1 Împărați 1.29; compară cu Psalm 55.18).